

законодавства. На нашу думку, зазначена ситуація потребує врегулювання шляхом прийняття Закону «Про муніципальну варту (поліцію)», який би уніфікував статус муніципальної варту (поліції) у всіх містах України, визначив її повноваження та взаємодію з іншими державними органами, зокрема Національною поліцією.

Одержано 17.04.2018

УДК [351.72:336.74](477)

Дмитро Вікторович ДУЖАК,

курсант групи Ф1-201 ХНУВС

Науковий керівник: доцент кафедри адміністративного права і процесу факультету № 3 ХНУВС доктор юридичних наук Пчелін В. Б.

ПРОБЛЕМИ ЗАКОНОДАВЧОЇ РЕГЛАМЕНТАЦІЇ СТАТУСУ КРИПТОВАЛЮТИ В УКРАЇНІ

З розвитком інформаційних технологій відбувається інтеграція криптовалют, а зокрема bitcoin, в фінансову систему України, але щодо його правового статусу серед науковців і посадових осіб дотепер триває дискусія. Відповідно до листа Національного Банку України від 8 грудня 2014 року №29-208/72889 bitcoin є «грошовим сурогатом», який не має забезпечення реальної вартості». Але світова практика (США, Японія, Німеччина, Франція, тощо), а також рішення Європейського Суду від 22 жовтня 2015 року визначають bitcoin валютою. Не викликає сумніву, що не встановлений правовий статус bitcoin породжує проблему оподаткування, тому що він перебуває поза межами закону та зберігає ознаку анонімності проведення операцій.

Bitcoin – це засіб безготівкового здійснення фінансових операцій, який покладається на криптографічні принципи, щоб створити унікальні, невідтворювані та ділені маркери валюти. Відповідно до ч. 1 ст. 1 декрету Кабінету Міністрів України «Про систему валютного регулювання і валютного контролю» від 19 лютого 1993 року валюта України – це грошові знаки у вигляді банкнотів, казначейських білетів, монет і в інших формах, що перебувають в обігу та є законним платіжним засобом на території України. Аналіз наведеного законодавчого визначення сутності валюти дозволяє назвати її основні ознаки: це тільки грошовий знак; перебуває в обігу; законність платіжного засобу на території України; різновид грошових одиниць, що беруть участь у обігу та торговельних операцій.

Якщо застосовувати наведені вище ознаки по відношенню до bitcoin, слід вказати на наступне. Відповідно до ст. 99 Конституції України грошова одиниця України – гривня. Тому bitcoin не можна віднести до національної валюти. А відповідно до вказаного вище декрету Кабінетів Міністрів України іноземну валюту не визначено в формі електронних грошей, або в будь яких інших формах. А тому можна зробити висновок, що bitcoin не є валютою в законодавчому полі України й щодо розгляду інших ознак немає необхідності.

Також необхідно звернути увагу на ознаки bitcoin як електронних грошей. Електронні гроші – одиниці вартості, які зберігаються на електронному пристрої, приймаються як засіб платежу іншими особами, ніж особа, яка їх випускає, і є грошовим зобов'язанням цієї особи, що виконується в готівковій або безготівковій формі. Випуск електронних грошей може здійснювати виключно банк. Банк має право здійснювати випуск електронних грошей, номінованих лише в гривні. Банк, що здійснює випуск електронних грошей бере на себе зобов'язання з їх погашення.

Криптовалюту можна визначити, як одиницю вартості, вона зберігається на електронному пристрої, приймається як засіб платежу іншими особами, але її не випускає банк і також вона не номінована в гривні. Тому як електронні гроші bitcoin не може розглядатися, навіть якщо це питання буде врегульовано в правовому полі, так як bitcoin передбачає однорангову мережу – головною особливістю одноранговості є рівноправність (peer to peer – з англ. рівний-рівному), bitcoin немає центрального органу контролю та управління. Головною перевагою децентралізації є контроль всієї системи користувачами, отже банк не може контролювати проведення операцій.

Одержано 17.04.2018

УДК 35.071

Єгор Сергійович РОМАНЕНКО,

слухач магістратури групи Ф1-102м ХНУВС

Науковий керівник: доцент кафедри адміністративного права і процесу факультету № 3 ХНУВС кандидат юридичних наук, старший науковий співробітник Завальний М. В.

ЗНАЧЕННЯ ГРОМАДСЬКОГО КОНТРОЛЮ В ПУБЛІЧНОМУ УПРАВЛІННІ

Основним призначенням органів публічної влади та їхніх посадових осіб є забезпечення реалізації функцій держави – діяльності, спрямованій на вирішення завдань, які впливають з необхідності нормального, безконфліктного існування та прогресивного розвитку суспільства. На жаль, не всі посадовці здатні правильно і чесно виконувати свої обов'язки. У зв'язку з чим постає питання здійснення дієвого контролю не лише з боку держави. Громадська участь населення в житті суспільства шляхом впровадження нових, раціональних форм активності громадян, їх соціально-культурна та політична зрілість, стимулюють активну державотворчу позицію громадян.

Одним з найважливішим видів позавідомчого контролю за діяльністю органів публічної влади є громадський контроль. Громадський контроль є одним із видів соціального контролю, що здійснюється об'єднанням громадян (організована громадськість та неорганізована) та самими громадянами. Він є важливою формою реалізації демократії і способом залучення населення до управління суспільством та державою. Організована громадськість – це органи самоорганізації населення, засоби масової інформації, громадські, профспілкові, творчі організації та інші громадські об'єднання. До цієї ж

групи відносяться й ті політичні партії, які на даний момент не пройшли до парламенту, а також партійні осередки обласного, районного, міського, районного у місті рівнів, які не представлені в органах місцевого самоврядування цього рівня. А під неорганізованою громадськістю розуміємо громадян та їх сім'ї, які не поєднані між собою у будь-які організаційні форми і представляють власні інтереси або ситуативно – спільні інтереси жителів, користувачів або споживачів певної соціальної групи.

Беручи до уваги ст. 38 Конституції України, в якій говориться, що «Громадяни мають право брати участь в управлінні державними справами, у всеукраїнському та місцевих референдумах, вільно обирати і бути обраними до органів державної влади та органів місцевого самоврядування». Така конституційна норма передбачає як у теоретичному, так і у практичному контексті громадський контроль за органами місцевого самоврядування. У цій статті Конституції реалізовані вимоги статті 21 Загальної декларації прав людини, яка проголошує право кожного брати участь в управлінні своєю державою як безпосередньо, так і через вільно обраних представників, а також право на рівний доступ кожного до державної служби у своїй країні.

Суб'єкти громадського контролю виступають від імені громадськості, тому вони не мають юридичної сили, а мають виключно рекомендаційний характер. Але на нашу думку це все одно має місце бути, адже й таким чином можна стимулювати працювати органи публічної влади. Завдяки реалізації здійснення громадського контролю, контролюється виконання саме соціальних завдань, безпосередньо пов'язаних із захистом і реалізацією прав і свобод громадян, задоволенням та узгодженням соціальних потреб та інтересів населення.

Таким чином, головною метою громадського контролю є те, щоб не допустити дій владних суб'єктів за межами законності й правопорядку, попередити можливі відхилення від намічених цілей, а також інтересів, а у разі появи цих відхилень усунути їх негативні наслідки.

Одержано 17.04.2018

УДК 342.98.086(477)

Іванка Миколаївна КУБАХ,
курсант групи Ф3-105 ХНУВС

*Науковий керівник: доцент кафедри адміністративного права і процесу
факультету № 3 ХНУВС кандидат юридичних наук Кириченко О. Ю.*

ДО ДЕЯКИХ ПИТАНЬ ДИСЦИПЛІНАРНОЇ ВІДПОВІДАЛЬНОСТІ ПУБЛІЧНИХ СЛУЖБОВЦІВ

Проголошення України демократичною, соціальною та правовою державою, найвищою соціальною цінністю якої є людина, обумовлює необхідність реформування адміністративного законодавства, приведення його у відповідність з міжнародними нормами і стандартами.

Під адміністративною дисциплінарною процедурою щодо публічних службовців можна розуміти врегульований спеціальними нормативно-правовими актами, законодавчо закріплений порядок діяльності спеціально уповноважених суб'єктів, наділених дисциплінарною владою щодо виявлення вини та застосування дисциплінарних стягнень у розумні строки, щодо публічних службовців, які здійснили дисциплінарний проступок.

Дисциплінарним проступком визнається невиконання або неналежне виконання саме трудових обов'язків, тобто якщо йдеться про невиконання громадських доручень, недотримання моральних чи етичних норм, це не може тягти за собою дисциплінарну відповідальність. Хоча працівників окремих категорій за порушення моральних, етичних чи інших норм, дотримання яких передбачено спеціальними нормативними актами, може бути притягнути до такої відповідальності.

Щодо порядку притягнення до дисциплінарної відповідальності працівників Національної поліції, то тут мають місце правові та фактичні підстави. При цьому серед останніх виділяються наступні: скоєння дисциплінарного проступку; скоєння адміністративного проступку, за яке згідно з КУпАП передбачена можливість притягнення до відповідальності за Дисциплінарним статутом; скоєння корупційного діяння; скоєння вчинку, що порочить особу як державного службовця чи дискредитує державний орган у якому він працює.

У рамках розгляду дисциплінарного проступку, як основної підстави притягнення до дисциплінарної відповідальності осіб рядового та начальницького складу органів Національної поліції України, а саме його складу, основну увагу зосереджено на характеристиці таких елементів, як: об'єкт, об'єктивна сторона, суб'єкт, суб'єктивна сторона.

Отже, аналіз чинного законодавства, в якому передбачена дисциплінарна відповідальність публічних службовців, демонструє проблему розмаїття нормативно-правових актів, які закріплюють дисциплінарні стягнення. Цей факт коїть певні труднощі як при їх застосуванні так і при використанні. Це призводить до неефективності застосування норм до спеціального суб'єкта – публічного службовця, який має особливий правовий статус. Доцільно при вдосконаленні законодавства розмежувати дисциплінарну відповідальність публічних службовців за трудовим законодавством та за адміністративним законодавством шляхом внесення змін до відповідних нормативно-правових актів.

Одержано 17.04.2018

